

— Че ти и по-рано се възхищаваше отъ нея. Помнишъ ли, колко много възторгъ изхабихте — съ Андрей Николовъ въ Галатея?

— Да, да! Не се шегувай. Помнишъ ли, че тя бѣ цѣло мряморно ваяние? Но ваяние живо, художествено, което се черви и блѣднѣе на сцената. А знаешъ ли ти, колко мъчено се постига това? Какво ти „постига“. То не се постига! Него — или го има човѣкъ — или не. Поразително изкуство у тази жена ти казвамъ! Фигура, маниеръ, гласъ — особено гласъ, какъвто никъде не съмъ срѣщаль.

— Е, стига де — и ти пѣкъ!

— Не вѣрвашъ? Ние всички не вѣрваме. Ние сме наистина Тома — безвѣрници; въ това е нашето нещастие. И недей мисли, че това азъ говоря само предъ тебе, зетя ми и г-нъ Скулптора. Не! Азъ бихъ го говорилъ навредъ, високо, на всеулишание — както съмъ го говорилъ и на рускитѣ голѣми артистки — Ермолова, Сазина и други — че ние въ България имаме една много голѣма трагическа артистка!

— Хайде де!

— Какво? Та въ Загребъ и Бѣлградъ хранятъ постояненъ интересъ къмъ нея.

— Кои, наприкладъ?

— Че артиститѣ, Звонарева, маркиза Щроци, Фрайденраихъ — Веселиновичъ, — нали пѣхъ единъ сезонъ тамъ! А въ Бѣлградъ професоритѣ Павловичъ, Бенешичъ, — писателя — Браниславъ Нушичъ и др. постоянно ме питаха за „ова велика бугарска уметница“ — Ружа Попова. И не Ружа, ами Ружица я зоватъ тѣ.

— Значи обичатъ я много?

— И още какъ! Ихъ, каква кариера би направила тази жена въ чужбина! Знаешъ, тя е трагичка, която още съ първиятъ си тонъ предвѣщава катастрофата, която ще се разрази съ героинята.

— Мислишъ ли?

— Разбира се! Тя е една Дузе по вътрешни данни и една Бернаръ по външни. Чудно ми е само защо стои тукъ! Дяволъ знае какъ хубавото гасне у насъ! Каквото и Маня Икономова! Такъвъ